

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
(30^η Ὀκτωβρίου 2011)

Κυριακὴ Ε΄ Λουκᾶ (Λουκ. ιστ΄ 19-31)

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΤΩΧΟΣ

Δύο ἀνθρώπους μᾶς παρουσιάζει ἡ σημερινὴ παραβολή, δύο ἀντίθετους κόσμους· τὸν πλούσιο, ποὺ μὲ πολυτελέστατα βασιλικά ἐνδύματα καὶ καθημερινὲς διασκεδάσεις ξοδεύει τὰ πλούτη του σὲ φαγοπότια καὶ ἀπολαύσεις καὶ τὸν Λάζαρο, γνωστὸ γιὰ τὴν μεγάλῃ του φτώχεια καὶ τὴν ὑποδειγματικὴ του ὑπομονή. Δὲν εἶχε σπίτι νὰ μείνει, ἀλλὰ πεταμένος στὴν ἐξώπορτα τοῦ πλουσίου, ἄρρωστος καὶ γεμᾶτος πληγῆς, μάζευε τὰ ψίχουλα ποὺ ἔπεφταν ἀπὸ τὸ τραπέζι, γιὰ νὰ χορτάσει κάπως τὴν πείνα του. Ἦταν τόσο ἀσθενικός, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ διώξει τοὺς σκύλους ποὺ ἔπεφταν ἐπάνω του καὶ ἔγλειφαν τὶς πληγῆς στὸ μισόγυμνο κοκκαλιάρικο σῶμα του.

Ὡσπου ἦρθε ἡ ὥρα καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του ὁ φτωχὸς Λάζαρος. Καὶ τότε ἄγγελοι φωτεινοὶ πῆραν τὴν ψυχὴ του καὶ τὴν μετέφεραν στὴ ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀβραάμ, στὸν Παράδεισο. Ἀλλὰ καὶ ὁ πλούσιος κάποια μέρα πέθανε καὶ τάφηκε μεγαλοπρεπῶς. Στὸν Ἄδην ὅμως ποὺ πῆγε ἡ ψυχὴ του, τὰ πράγματα ἦταν πολὺ διαφορετικά. Οἱ ὄροι τώρα εἶχαν ἀντιστραφεῖ. Ὁ φτωχὸς Λάζαρος ἦταν μέσα στὸ φῶς καὶ τὴν χαρὰ τοῦ Παραδείσου, ἐνῶ ὁ πλούσιος μέσα στὸ καμίνι τῆς κολάσεως.

- Πάτερ Ἀβραάμ, φωνάζει ἀπεγνωσμένα τώρα ὁ πλούσιος, λυπήσου με καὶ στείλε τὸν Λάζαρο νὰ βουτήξει τὴν ἄκρη τοῦ δακτύλου του στὸ νερὸ καὶ νὰ δροσίσει τὴν γλῶσσα μου. Ὑποφέρω μέσα στὴ φλόγα τοῦ Ἄδην.

- Ὄταν ζοῦσες στὴ γῆ, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ἀβραάμ, ἀπόλαυσες τὰ πλούτη σου, ὅμως ὁ Λάζαρος πέρασε τὴ ζωὴ του μέσα στὶς θλίψεις. Ἐδῶ στὸν Παράδεισο τώρα αὐτὸς παρηγορεῖται γι' αὐτὰ ποὺ ὑπέφερε, ἐνῶ ἐσὺ βασανίζεσαι. Τώρα, καὶ νὰ θέλεις, εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐπικοινωνήσεις μαζί του, διότι μεταξύ μας ὑπάρχει μεγάλο χάσμα, ἄβυσσος· κανεὶς ἀπὸ ἐμᾶς ἐδῶ δὲν μπορεί νὰ ἔλθει σὲ σᾶς, οὔτε ἀπὸ σᾶς νὰ ἔλθει στὸν Παράδεισο. *«Μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται».*

Ἄς δοῦμε λοιπὸν γιατί τὸ χάσμα αὐτὸ εἶναι ἀγεφύρωτο καὶ πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἀποφύγει.

Γιατὶ τὸ χάσμα αὐτὸ νὰ εἶναι ἀγεφύρωτο; Πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ Θεὸς ποὺ εἶναι ἀγάπη νὰ ἀφήνει τοὺς κολασμένους αἰωνίως μακριὰ Του στὸν τόπο τῆς βασάνου; Δὲν μπορεῖ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης νὰ πάρει κοντά Του στὸν Παράδεισο τοὺς κολασμένους;

Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ἐξηγοῦν τὸ μεγάλο αὐτὸ καὶ δύσκολο θέμα. Μᾶς λένε πῶς τὸ χάσμα αὐτὸ τὸ ἀδιαπέραστο δὲν τὸ ἐδημιούργησε ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ τὸ δημιουργεῖ ὁ κάθε ἄνθρωπος μόνος του. Διότι ἡ ἐμμονὴ κάθε ἀνθρώπου στὴν ἁμαρτία δημιουργεῖ στὴν ψυχὴ του ἔξη καὶ ὑποδούλωσι, ποὺ ἐξελίσσεται μέχρι πωρώσεως καὶ σκληρύνσεως πλήρους. Τὸ χάσμα δημιουργεῖται πρῶτα στὴν ψυχὴ μας κι ἀκολουθῶς ἐκδηλώνεται στὸν τρόπο ποὺ ζοῦμε.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος σ'αὐτὴν τὴν ζωὴ ἐγκαταλείπει τὸν Θεὸ καὶ τὸν νόμο του, τότε γι' αὐτὸν ὅλα ἐπιτρέπονται. Ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν ψυχὴ του, τοὺς γύρω του, τὸ αἰώνιο μέλλον του. Μεθ' ἄλλα μέσα στὶς μάταιες ἀπολαύσεις. Ἡ ζωὴ του γίνεται ἔτσι μιὰ διαρκὴς ἀχόρταγν ἀκόλαστν δίψα γιὰ ὅ,τι ἁμαρτωλό. Μαυρίζει ἡ ψυχὴ του, ἀγριεύει καὶ σκοτεινιάζει τὸ βλέμμα του. Καὶ ὅσο περισσότερο βυθίζεται μέσα στὶς ἀνέσεις καὶ ἡδονές, τόσο περισσότερο τὸ χάσμα βαθαίνει. Διότι τὴν πορεία μας πρὸς τὴν αἰώνια ζωὴ ἢ τὴν αἰώνια κόλαση τὴν χαράσσουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ζωὴ ἀνάλογα μὲ τὶς ἐπιλογές μας. Κάθε ἡμέρα ποὺ περνᾶ μᾶς φέρνει πιὸ κοντὰ πρὸς τὸν αἰώνιο τόπο τῆς χαρᾶς ἢ τῆς δυστυχίας μας. Ὡσπου κάποια μέρα, συγκλονιστικὴ γιὰ ὅλους μας, ἀποχαιρετοῦμε τὸν μάταιο αὐτὸ κόσμον καὶ ἀντικρύζουμε τὶς συνέπειες τῶν ἐπιλογῶν μας.

Ἀλλὰ τότε εἶναι πλέον ἀργά. Ἡ κατάστασι αὐτὴ παγιώνεται μὲ τὸν θάνατο καὶ δὲν μπορεῖ πλέον ὁ ἄνθρωπος κατόπιν στὴν ἄλλν ζωὴ νὰ τὴν ἀλλάξει. Διότι, ὅπως μᾶς λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, ἡ διάθεσι καὶ προθυμία γιὰ μετάνοια στὸν Ἄδν ἀπρακτεῖ. Καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς λέγει ὅτι ἡ μετάνοια στὸν Ἄδν δὲν εἶναι δυνατὴ, ἐφόσον ἡ ψυχὴ τῶν ἀμετανοήτων δὲν μπορεῖ πλέον νὰ τραπεῖ, νὰ ἀλλάξει δηλαδή. Ἡ κόλασι εἶναι ὁ δεῦτερος θάνατος, ὁ αἰώνιος, ὁ ὀριστικός, ποὺ δὲν ἐπανορθώνεται. Γι' αὐτὸ, ὅταν πεθάνουν οἱ ἄνθρωποι ἀμετανόητοι μέσα στὶς ἁμαρτίες τους, δὲν μποροῦν πλέον νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸν τόπο τῆς βασάνου καὶ νὰ διέλθουν ἀπὸ τὸ μεγάλο χάσμα. Ἡ κατάστασι τῶν ἀμετανοήτων ἁμαρτωλῶν εἶναι πλέον παγιωμένη καὶ ἀμετάβλητη. Εἶναι πλέον ἀργά γιὰ ὁποιαδήποτε ἀλλαγὴ τῆς καταστάσεώς τους ἢ γιὰ ὁποιαδήποτε ἀνακούφισή

τους. "Όπως μᾶς λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ μεγαλύτεροι ἅγιοι τοῦ οὐρανοῦ δὲν μποροῦν νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς καταδίκους τῆς κολάσεως, γιὰ νὰ ἀνακουφίσουν τοὺς ἀνθρώπους μὲ τοὺς ὁποίους εἶχαν κάποια φιλία ἢ ἀναστροφή στὴν ἐπίγεια ζωὴ τους. Εἶναι πλέον ἀδύνατον.

Πῶς λοιπὸν ἐμεῖς μποροῦμε νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὸν φοβερὸ αὐτὸ χάσμα τῆς ἄλλης ζωῆς;

Ἄντὶ νὰ κλάψουμε αὔριο γιὰ μιὰ κατάστασι ἀφόρητη καὶ ζοφερή, ἃς κάνομε αὐτὸ ποὺ μποροῦμε σήμερα, μᾶς συμβουλεύει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέγοντας: *«Κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς γλυτώσει τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀπὸ τὸ χάσμα αὐτό, ἐὰν ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ δὲν προσέξουμε, ἐὰν δὲν ἐκμεταλλευθοῦμε τὰ πνευματικὰ ἐφόδια αὐτῆς τῆς ζωῆς»*. Καὶ συνεχίζει: *«Πρόλαβε μὲ τὴν μετάνοια καὶ τὴν ἐπιστροφή τὴν ἔξοδο τῆς ψυχῆς σου, μήπως ἔλθει ξαφνικὰ ὁ θάνατος καὶ δὲν θὰ ἔχει πλέον ἰσχύ ἢ θεραπεία τῆς μετανοίας»*. Στὸν Ἄδν μετάνοια δὲν ὑπάρχει.

"Όμως σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ μποροῦμε νὰ ἐργασθοῦμε τὸ ἀγαθὸ γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὸ φοβερὸ καμίνι τῆς κολάσεως. Ἔχουμε τόσες εὐκαιρίες· ὄχι μόνον τὸν Μωσῆα καὶ τοὺς προφῆτες, ἀλλὰ ἔχουμε τὸν ἴδιο τὸν Κύριο βοηθὸ καὶ συμπαραστάτη μας. Ἔχουμε τὸν ἀλάνθαστο λόγο Του νὰ μᾶς καθοδηγεῖ καθημερινὰ καὶ νὰ μᾶς ὀδηγεῖ σὲ μία σταθερὴ πορεία καὶ σὲ ἔργα μετανοίας, ἀγάπης, φιλανθρωπίας, ἀρετῆς. Ἔχουμε τὰ ἱερά μυστήρια· τὸ μυστήριον τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, τὸ ὁποῖο λευκαίνει τὸ χιτῶνα τῆς ψυχῆς μας καὶ μᾶς προετοιμάζει γιὰ τὴν αἰώνια εὐτυχία μας. Ἔχουμε τὸν πνευματικὸ μας Πατέρα νὰ μᾶς καθοδηγεῖ σὲ ζωὴ ἀρετῆς καὶ χάριτος. Ἔχουμε τὸ ὑπερφυῆς μυστήριον τῆς Θείας Κοινωνίας, τὸ ὁποῖο μᾶς δίδεται *«εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον»*. Ἔχουμε τὰ πάντα. Αὐτὸ ὅμως ποὺ χρειάζεται εἶναι ἡ δικὴ μας διάθεσι καὶ προθυμία γιὰ νέα ζωὴ, ζωὴ μετανοημένη, ἀναγεννημένη, ζωὴ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ἀδελφοί, τὸ μόνο βέβαιον γεγονός τῆς ζωῆς μας εἶναι ὁ θάνατός μας. "Όλοι κάποτε θὰ πεθάνουμε. Δὲν ξέρομε τὸ πότε καὶ τὸ πῶς. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ξέρομε σίγουρα εἶναι τὸ ὅτι θὰ πρέπει νὰ προετοιμαζόμαστε γιὰ τὴν ὥρα αὐτὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μας πρὸς τὸν οὐρανὸ. Γι' αὐτὸ ὅσο ἔχουμε καιρὸ, ἃς προετοιμασθοῦμε, ἃς ἀγωνισθοῦμε, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν αἰώνια κόλασι καὶ νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ βρεθοῦμε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀβραάμ, στὴν οὐράνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

π.Χ.Μ.